

Ze liggen daar maar, die Duitse Waddeneilanden. Veel te dicht onder de kust, op nog geen drie kilometer afstand. Op Borkum en Juist na dan, die wat verder in zee liggen. Zo anders zijn ze, dan de Nederlandse eilanden. Grootser in hun bouwstijl en ook voor het overige zo anders. We waren

ooit op Borkum, een eiland als een vesting met grote gebouwen achter een kade als een stadsmuur. Onneembaar voor de zee. En Juist, die lange lange smalle strook zand, waar iedereen zo tevreden is. Alle vervoer wordt met paarden verzorgd en er kan gekuurd worden. Für Patienten mit unterschiedlichen medizinischen Indikationen, psychische Erkrankungen, Erkrankungen des Atemwege, Nervenerkrankungen, Neurodermitis, Erkrankungen des Skelettsystems en zo gaat het nog een tijdje door – is er hoop. Neem toch een luchtbad om je ademhaling te verbeteren, of een zeebad ter ondersteuning van het totale lichaam. Of een zonnebad, ook niet slecht, daarmee vergroot je de weerstand van het lijf. En om het allemaal nog mooier te maken, men kan er ook “Abspecken”. Menig Duitser duikt, wanneer de omvang van het lichaam al te zeer is toegenomen, voor een paar weken onder. Dat heet dan “zum Abspecken”.

We hebben op de Duitse Waddeneilanden dan ook eerder te maken met eindeloos uitgestrekt

bio-vakantieoord, dan met plekken waar de woeste natuur heerst. Voldoende redenen dus om er niet naartoe te gaan, zou je zeggen.

Maar we zijn in de buurt en de veerboot naar Baltrum ligt onder stoom. Een mooie primitieve boot waarvan de bemanning op allerlei fronten inzetbaar is. De man die zojuist nog de tros heeft los gegooid, verruilt, direct na vertrek, z'n werkpak voor dat van een tramconductor, verwordt tot een kantoorklerk eerste klas en neemt plaats achter de kassa om kaartjes te verkopen. Een ander

bemanningslid blijkt opeens uitbater van de bar te zijn. Hij heeft z'n handen gewassen en serveert warme chocolademelk eventueel versterkt met rum, Bratwurst en ander spul. Wij stellen ons tevreden met koffie.

Ondertussen knapt het weer flink op. We kwamen immers vanuit Norddeich en hadden te kampen met wind, regen en zelfs nog wat sneeuw. Terwijl ik het opschrijf, bedenk ik me: opknappen? Het was al zo mooi met die wind en die sneeuw. Maar goed, een lage zon prikt door de bewolking en zet de kwelder in een bleekgeel licht. We varen. Een stoere rij palen markeert de vaarweg, die alleen bij hoog water genomen kan worden.

Op Baltrum zelf veroveren we een overnachtingsplek in de Skipper's Inn, een geweldige kroeg en een prima restaurant. Dat veroveren van die slaapplek kost trouwens nog moeite genoeg. In eerste instantie stellen we ons vertrouwen op God en op ons goed gesternte. Maar dat zet geen zoden aan de dijk. Een slaapkamer verhuren voor een nacht, dat gaat echt niet. Uiteindelijk bezwijkt de eigenaresse van de Skipper's Inn voor ons argument dat we toch niet op straat kunnen gaan slapen, met zulk weer. Als we tien Euro extra betalen mogen we, voor deze ene keer, dan toch een nachtje slapen. Wel voegt ze ons toe dat we een stel "Lummels" zijn. We waren al dol op haar en dan nu dit compliment.

Tegen de avond doen we nog een rondje door het dorp. Alles oogt verlaten en gesloten in dit winderige weer met regenflarden. Maar dan toch, bij de haven, wat los van de andere bebouwing, komen we in een duistere kroeg terecht. We zijn niet erg welkom, terwijl we het er zo leuk vinden. Zo draait men Johnny Cash. Ons wordt echter geen bier getapt. Een vreemd verhaal over een besloten feest. Bovendien hebben ze geen wisselgeld. Op voorhand al. Dan maar naar café Alte Liebe waar we de enige gasten zijn. De handbalwedstrijd Rusland – Noorwegen zou voor vertier moeten zorgen. Wij drinken een biertje en gaan dan terug naar

de Skipper's Inn waar we een voortreffelijke maaltijd tot ons nemen en uiteraard nog wat biertjes. We zijn tenslotte in Duitsland. Het eten en de drank smaken voortreffelijk. De muziek is zo mogelijk nog beter. Janis Joplin doet nog een keer Me and Bobby McGee: "Freedom's just another word for nothin' left to lose." De wanden van ons restaurant zijn gesierd met talloos veel zeemeerminnen. Allen in het bezit van een pronte boezem. Maar we weten dat de liefdesdaad er niet van zal komen bij deze onbereikbare schoonheden. De stemming blijft echter onveranderd opgewekt. En tegen sluitingstijd weten we het zeker: "Duitsland is een fantastisch land." Rob wil zich er in elk geval definitief vestigen: "Ik ga hier wonen. Neem jij m'n ontslagbrief maar mee en doe die maandagochtend maar in de brievenbus bij m'n baas."

De zondagochtend wordt te Baltrum door de wat oudere mannelijke bevolking gebruikt om te Boselen. Zo luidt, dat menen wij in elk geval te begrijpen, de naam van het spel dat men speelt. Een soort klootschieten, maar dan weer volkomen anders. Dat zeggen de kenners in elk geval. Ze

trekken er een gezicht bij alsof we te maken hebben met een serieuze aangelegenheid. Men werpt een bal zo ver mogelijk langs het pad dat men bewandelt en drinkt er bier bij. Zo doende loopt men een rondje. Het zal ongetwijfeld eindigen in het café waar men dan breeduit komt te spreken over het geweldige gooiwerk dat hedenochtend is vertoond.

Wij wandelen ondertussen het eiland rond. Een tochtje van een kleine 10 kilometer, in nu prachtig weer. Lekker koud, met een fris zonnetje. Tot onze verbazing stuiten we aan de rand van het

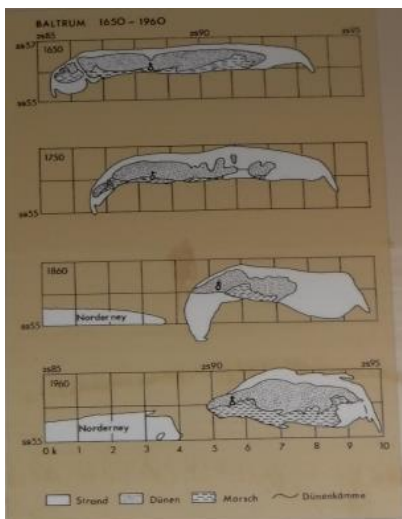

duin, op het graf van Hendrick Dirks de Boer. Een eenzame plaquette, ver weg van de officiële begraafplaats herinnert aan deze Veendammer schipper die hier, met z'n platbodem tweemaal aan de grond is gelopen. De eerste keer stuurde hij z'n scheepsjongen naar het dorp om brood en brandewijn te halen. Toen deze terugkwam met roggebrood en schapenmelk was De Boer zeer ontstemd en sprak: "Dor mugg ik neet begraven wesen." Nu, dat heeft hij geweten. Een paar jaar later, in 1849, liep ie weer aan de grond. Erg varen kon De Boer kennelijk niet. Maar wat erger was, hij kwam daarbij te overlijden. Geheel in overeenstemming met zijn wens werd hij niet op de begraafplaats in het dorp, maar ver weg in het duin begraven. Inmiddels is deze plek tot een toeristische hotspot geworden.

Het duin en kweldergebied is wat petieterig al komen we wel weer van alles over de duinvorming aan de weet. Het is als op alle

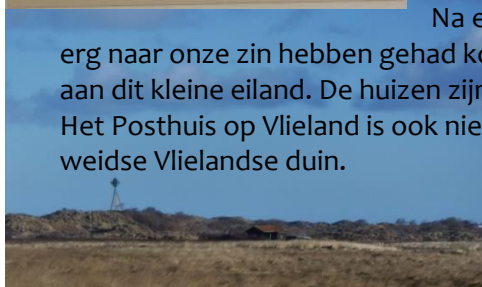
waddeneilanden, een voortdurende vlucht naar het oosten. Zoals op onderstaande foto is te zien:

Het was ooit allemaal anders. De westpunt van het eiland is het meest interessant. Daar is een zeewering als een fort gerealiseerd. Een keiharde, dijkachtige grens. Van daaraf heb je goed zicht op de oostpunt van Norderney. Je hebt de indruk er zo naartoe te kunnen lopen. Het is maar een ondiep zeeetje dat beide eilanden van elkaar scheidt. Maar wel een heel raar watertje met een gevaarlijke onderstroom, zo menen wij.

Op de westpunt van het eiland is nog een mooi scheepswrak te bewonderen. In de voorlichtingsfolders valt te lezen dat ooit, tot in 1750, de dorpskerk van Baltrum op de plek van dit scheepswrak gelegen was. "Immer wieder mussten die Bewohner mit Sack und Pack umziehen, weil sich das Meer ein Stück der Insel zurückholte." In 1872 vond men dit mooi genoeg geweest en werd een begin gemaakt met de aanleg van de huidige zeewering.

Na een kleine drie uur zijn we terug in het dorp. Hoewel we het er erg naar onze zin hebben gehad komen we toch tot de conclusie dat de bebouwing afbreuk doet aan dit kleine eiland. De huizen zijn te groot, te massief. Onbescheiden haast en het zijn er zoveel. Het Posthuis op Vlieland is ook niet klein, maar het oogt toch heel klein en kwetsbaar in dat weidse Vlielandse duin.

Als afscheid brengen we nog een bezoek aan de Rooms katholieke kerk. Een modern gebouw dat ons toch ontroerd. Gebrandschilderde ramen waar de zon doorheen schijnt en een hemelsblauwe madonna. Mooi allemaal. Dan gaan we op weg naar de haven. Bij hoog water aan het eind van de middag varen we terug naar de vaste wal. En vandaar weer verder op onze lange tocht naar de noordpunt van Denemarken. Want zo willen wij.

tekst: theo bakker
foto's: rob strietman